

OSD 107/XI/23

Kielce, dnia 16 maja 2023 roku

Niniejsze orzeczenie jest **prawomocne**
i podlega wykonaniu

od dnia 23.06.2023r.

ORZECZENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Kielcach

w składzie:

Przewodniczący - Sprawozdawca: Monika Tam-Pastwa

Sędzia: Katarzyna Karpeta-Cholewa

Sędzia : Katarzyna Świdarska

PRZEWODNICZĄCY
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Ireneusz Piasecki
Ireneusz Piasecki

Protokolant - Katarzyna Bułaś

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego - Anny Wojnowskiej

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2023 roku sprawy przeciwko Radcy Prawnemu P. [REDAKTED] M. [REDAKTED] (nr wpisu KL [REDAKTED]), syna R. [REDAKTED] i H. [REDAKTED] urodzonego dnia [REDAKTED] w Ż. [REDAKTED], zam. M. [REDAKTED] [REDAKTED] obwinionego o to, że:

1. w okresie od lipca 2019 roku do dnia 29 czerwca 2021 roku dopuścił się braku należytej staranności przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego w związku ze świadczoną przez radcę prawnego pomocą prawną z wyboru na rzecz Pana M. [REDAKTED] S. [REDAKTED] w sprawie karnej (sygn. akt: przed Sądem Apelacyjnym w K. [REDAKTED] II [REDAKTED]), w tym zaprzestał kontaktowania się z Panem M. [REDAKTED] S. [REDAKTED] i A. S. [REDAKTED], nie obierał korespondencji ani telefonów uniemożliwiając kontakt A. S. [REDAKTED] i M. [REDAKTED] S. [REDAKTED] w sprawie złożenia skargi do Strasburga, czym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego polegającego na postępowaniu sprzecznym z zasadami etyki radcy prawnego oraz godnością zawodu, stanowiącego naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2022r. poz. 1166) w związku z art. 1,6,8,12 ust. 1 oraz 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku,

- 2. w okresie od 24 czerwca 2020 roku do dnia wydania postanowienia o wszczęciu dochodzenia tj. 23 kwietnia 2021 roku dwukrotnie nie złożył wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach, to jest za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stanowiącego naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku

orzeka

- 1. uniewinnia obwinionego radę prawnego P. [redacted] M. [redacted] od dokonania zarzucanego mu czynu określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radach prawnych (Dz. U. z 2022r. poz. 1166) w związku z art. 1,6,8,12 ust. 1 oraz 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, polegającego na tym, że:

w okresie od lipca 2019 roku do dnia 29 czerwca 2021 roku dopuścił się braku należytej staranności przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego w związku ze świadczoną przez radcę prawnego pomocą prawną z wyboru na rzecz Pana M. [redacted] S. [redacted] w sprawie karnej (sygn. akt: przed Sądem Apelacyjnym w K. [redacted] II [redacted]), w tym zaprzestał kontaktowania się z Panem M. [redacted] S. [redacted] i A. [redacted] S. [redacted], nie obierał korespondencji ani telefonów uniemożliwiając kontakt A. [redacted] S. [redacted] i M. [redacted] S. [redacted] w sprawie złożenia skargi do Strasburga.

- 2. uznaje radcę prawnego P. [redacted] M. [redacted] za winnego dokonania zarzucanego mu czynu tj.

czynu określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu ustalonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, polegającego na tym, że

w okresie od 24 czerwca 2020 roku do dnia wydania postanowienia o wszczęciu dochodzenia tj. 23 kwietnia 2021 roku dwukrotnie nie złożył wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach i wymierza mu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych – karę nagany.

- 3. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obciąża obwinionego radcę prawnego P██████████ M██████████ kosztami postępowania dyscyplinarnego przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w Kielcach w wysokości zryczałtowanej 2 000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych) płatnych na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Włodzisław Karpel
- Chelca

MTP

Kolczyński
Siodłowski

OSD 107/XI/23

Uzasadnienie

W dniu [REDAKTOWANE] 2020 roku do biura Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęło pismo Pani A [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE], zatytułowane jako skarga na działania obrońcy P [REDAKTOWANE] M [REDAKTOWANE]. W w/w piśmie skarżąca wskazała, że Sąd Okręgowy w K [REDAKTOWANE] w sprawie sygn. akt [REDAKTOWANE] uznał oskarżonych M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] a i P [REDAKTOWANE] K [REDAKTOWANE] za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 194 §1 kk. Wyrokiem z dnia [REDAKTOWANE] 2018 roku Sąd Apelacyjny zmienił wyrok sądu I instancji w zakresie opisu czynu a także uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu postępowania. W skardze Pani A [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] sformułowała zarzuty co do rozstrzygnięcia Sądu, kwalifikacji prawnej czynu, przeprowadzonego postępowania dowodowego. Pani A [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] wskazała, iż M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] nie mógł działać w celu uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej i nie chciał wzbogacać się cudzym kosztem, gdyż spółdzielnia była dłużnikiem oskarżonych na kwotę zbliżoną do kwoty 400.000,00 zł. Co do udziału radcy prawnego w niniejszym postępowaniu, skarżąca wskazała, iż radca prawny wiedział o istnieniu wspólnych rozliczeń między spółdzielnią, a M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE], lecz nie podniósł ich w odpowiednim czasie i zaniechał złożenia wniosku o powołanie biegłego do ustalenia wysokości wspólnych rozliczeń, przez co doszło zdaniem skarżącej do wydania wyroku skazującego. Radca prawny złożył również w sprawie kasację, ale zdaniem skarżącej złożona przez P [REDAKTOWANE] M [REDAKTOWANE] kasacja ma charakter „kasacji dla pozorów”, bo w żaden sposób nie nawiązuje do uchybień Sądu Apelacyjnego w K [REDAKTOWANE] jak i pominiętych tam dowodów, a przez to zaniechanie zdaniem skarżącej M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE] został skazany. Skarżąca wskazała również, iż P [REDAKTOWANE] M [REDAKTOWANE] nie dopilnował także tego, aby protokół z rozprawy apelacyjnej został prawidłowo sporządzony lub sprostowany, gdyż nie zawiera oświadczenia radcy prawnego. Ponadto P [REDAKTOWANE] M [REDAKTOWANE] nie podniósł w kasacji, że pokwitowanie zadatku jakie radca przedłożył na rozprawie apelacyjnej było w jego posiadaniu od 2014 roku. Ponadto, pomimo, że radca prawny zapowiedział złożenie skargi do Strasburga i pobrał w tym celu pełnomocnictwo, nie poinformował czy taką złożył.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2020 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego T [REDAKTOWANE] I [REDAKTOWANE] wezwał skarżącą do uzupełnienia skargi poprzez nadesłanie kopii dokumentów potwierdzających stawiane radcy prawnemu zarzuty, a przede wszystkim odpisy wyroków

wraz z uzasadnieniami, wniosek o wznowienie postępowania oraz oświadczenie o którym mowa w skardze.

W dniu 21 września 2020 roku (data wpływu do Biura OIRP w Kielcach) skarżąca przedłożyła: kserokopie wyroków sądu obu instancji wraz z uzasadnieniami, kserokopię oświadczenia Pana M. [redacted] oraz kserokopię wniosku o wznowienie postępowania, a także kserokopie pism procesowych z dnia [redacted] 2018 roku oraz z dnia [redacted] 2018 roku.

Pismem z dnia 21 grudnia 2020 roku w odpowiedzi na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego A. [redacted] W. [redacted], skarżąca ostatecznie sprecyzowała zarzuty wobec radcy prawnego P. [redacted] M. [redacted] zarzucając mu: świadome działanie na szkodę mocodawcy i wyrządzenie szkody, niedbalstwo przy wykonywaniu zleconych czynności, przywłaszczenie środków pieniężnych, nieudzielnie informacji co do prowadzonych spraw lub mylne przekazywanie informacji poprzez wprowadzenie w błąd co do stanu sprawy.

W dniu 10 marca 2021 roku Pani A. [redacted] S. [redacted] została przesłuchana w charakterze świadka w ramach czynności sprawdzających. W toku przesłuchania A. [redacted] S. [redacted] podtrzymała złożoną skargę na działanie radcy prawnego P. [redacted] M. [redacted] w postępowaniu karnym przed Sądem Apelacyjnym w K. [redacted] sygn. akt [redacted]. Skarżąca podała, że nie wie czy radca prawny był obrońcą M. [redacted] S. [redacted] przed Sądem I Instancji. Dalej skarżąca podała, że uchybienia obrońcy dotyczą niezłożenia dowodów, które wskazywały na to, że mąż skarżącej M. [redacted] S. [redacted] oraz P. [redacted] K. [redacted] byli osobami wypłacalnymi. Brak przedłożenia tych dokumentów w ocenie skarżącej skutkowało wydaniem wyroku skazującego. Zdaniem skarżącej obrońca nie zrobił nic w postępowaniu. Świadcowi w toku przesłuchania okazano treść skargi z dnia 16 czerwca 2020 roku i świadek doprecyzowała, że właśnie o te dokumenty wskazane w punktach 1,2,3 i 4 tej skargi z dnia 16 czerwca 2020 roku nie zostały załączone przez radcę prawnego w toku postępowania karnego. Skarżąca wyjaśniła, iż złożyła skargę na radcę prawnego chcąc pomóc mężowi M. [redacted] S. [redacted], który przebywał w tym czasie w zakładzie karnym. Precyzując zarzut wyrządzenia szkody A. [redacted] S. [redacted] wyjaśniła, iż M. [redacted] S. [redacted] zapłacił z góry za obronę, a radca prawny z tej obrony się nie wywiązał, ponadto skutkiem skazania M. [redacted] S. [redacted] jest nałożony na niego obowiązek naprawienia szkody, który w ocenie skarżącej jest wyrządzeniem szkody majątkowej przez radcę prawnego.

Co do zarzutu nieudzielenia informacji w zakresie prowadzonych spraw skarżąca wyjaśniła, iż w okresie gdy mąż był w zakładzie karnym prosił, aby skarżąca ustaliła jaki jest stan sprawy. Do radcy prawnego skarżąca zwracała się w formie mailowej lub za pośrednictwem wiadomości sms i zazwyczaj otrzymywała informację, że radca musi ustalić stan sprawy i wówczas przekaze informacje, jednakże takich informacji skarżąca nie uzyskała. A. S. podać, że kontakt telefoniczny z radcą był utrudniony, nie odbierał telefonu. Ponadto skarżąca podać, że radca zobowiązał się napisać skargę do Strasburga, otrzymał z tego tytułu zapłatę od M. S. ale skargi tej nie sporządził. A. S. podać, że razem z M. S. złożyli tą skargę.

W wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach uznał, iż zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego P. M. co uzasadnia wszczęcie dochodzenia i przeprowadzenie postępowania dowodowego. Z tych względów postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2021 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął postępowanie w sprawie dotyczącej radcy prawnego P. M.

W dniu 12 maja 2021 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchał Pana M. S. w charakterze świadka. Pan S. oświadczył, że posiada wiedzę na temat przedmiotowej skargi, dodał, że według niego P. M. jako jego obrońca działał w celu wyrządzenia szkody. Wyjaśnił, że Pan M. przystąpił do postępowania przed Sądem II Instancji twierdząc, że wie jak się z tej sprawy obronić. Świadek oświadczył, że wcześniej jego pełnomocnikiem z urzędu był adwokat J. K. Pan M. S. zeznał, iż w jego ocenie o celowym działaniu Pana M. na jego szkodę świadczą następujące fakty:

- nie złożył wniosku o powołanie biegłego do ustalenia wspólnych zobowiązań,
- nie dopilnował, aby Sąd wziął pod uwagę, że P. K. w 2013 roku otrzymał w gotówce 500.000,00 zł od D. K. Ten fakt był znany Panu M., sam M. S. również podnosił to przed Sądem Apelacyjnym. Pan M. nie dopilnował tego, aby w protokole rozprawy znalazło się jego oświadczenie dotyczące pokwitowań kwot 140.000,00 zł i 70.000,00 zł podpisanych przez K. G.

Pan M. S. zeznał, iż w Sądzie I Instancji obrońcy nie zgłosili dowodów z w/w pokwitowań, bo zgodnie z przyjętą przez nich taktyką obrony miały być one ujawnione po zeznaniach C. G. zeznawał przed sądem I i II instancji, przed Sądem I Instancji nie zgłoszono tych dowodów. Pan M. S. dodał, że Pan M. wstąpił jako obrońca na etapie wnoszenia apelacji, w apelacji nie zgłosił tych dowodów, zrobił to dopiero w toku postępowania Sądowego II Instancji. Zdaniem M. S. powinien to podnieść w apelacji, bo zgodnie ze swoim oświadczeniem wiedzę o tych pokwitowaniach posiadał już w 2014 roku. Pan M. S. dodał, że radca prawny złożył kasację i że nie zapłacił radcy za jej sporządzenie.

Co do skargi do Strasburga – świadek wyjaśnił, iż Pan M. przyjechał do niego do W. żeby podpisał mu pełnomocnictwo do złożenia tej skargi. Pan S. zeznał, że podpisał radcy kilka pełnomocnictw (kilka kartek), z tego co pamięta to były cztery pełnomocnictwa in blanco. Pan zeznał, że nie ma wiedzy, czy radca złożył skargę do Strasburga, nie ma z radcą kontaktu, radca prawny nie odbiera telefonu ani korespondencji. Pan S. wyjaśnił, że nie rozmawiał z radcą o wynagrodzeniu dotyczącym skargi do Strasburga, celem spotkania były przede wszystkim ustalenia tej skargi. Pan M. S. zeznał, że miał zapewnienie od Pana M. że tą skargę do Strasburga sporządzi i złoży, jak również, że złoży skargę nadzwyczajną do Prokuratury Krajowej. W ostateczności Pan M. S. sam z pomocą osoby trzeciej sporządził skargę do Strasburga, żeby nie uchybić terminowi do jej złożenia, gdyż z Panem M. nie miał kontaktu (i nadal nie ma). Pan M. S. dodał również, iż jedno z pełnomocnictw Pan M. użył w postępowaniu egzekucyjnym przed komornikiem M. B. i na którym to dokumencie radca prawny dopisał, aby środki wyegzekwowane komornik przelał na konto radcy prawnego. W ten sposób 40.000,00 zł wyegzekwowanych przez Panią komornik B. trafiło na konto M. o czym Pan M. S. nie wiedział

Pismem z dnia 29 czerwca 2021 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o przedstawieniu Panu M. zarzutów. Radca prawny był dwukrotnie wzywany do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze obwinionego – pismem z dnia 29 czerwca 2021 roku oraz pismem z dnia 16 lipca 2021 roku. Obie przesyłki nie zostały przez radcę prawnego podjęte w terminie. Ostatecznie pismem z dnia 1 grudnia 2021 roku postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało radcy prawnemu doręczone

na piśmie (przesyłka dwukrotnie awizowania – nie podjęta w terminie). Należy również mieć na uwadze fakt, iż w dniu 22 kwietnia 2022 roku radca prawny zapoznał się z aktami postępowania. Pomimo deklaracji zajęcia merytorycznego stanowiska (pismo z dnia 14 kwietnia 2022 roku) radca prawny nie złożył żadnych wyjaśnień.

Pismem z dnia 1 grudnia 2021 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wystąpił do Pana M. S. o złożenie wyjaśnień. Pismem z dnia 27 grudnia 2021 roku (data wpływu do OIRP w Kielcach) Pan M. S. wyjaśnił, iż skarga do Strasburga została sporządzona przez niego samego i A. S. Skarga została wysłana listem poleconym numer 22 PL. Na dowód powyższego Pan M. S. przedłożył, potwierdzenie nadania przesyłki zawierającej skargę oraz kopię ostatniej strony skargi z podpisem Pana M. S. Dodatkowo Pan M. S. wyjaśnił, iż w ostatnim dniu do sporządzenia skargi Pani A. S. wysłała sms do M. z zapytaniem, czy ten złożył skargę, M. nie udzielił żadnej odpowiedzi jak i unikał kontaktu.

Co do przerobienia pełnomocnictwa, Pan M. S. wyjaśnił, iż zostało ono złożone do komornika B. do sprawy KM - w załączeniu Pan S. przedłożył zdjęcie pełnomocnictwa z daty 2019 roku. Jednocześnie Pan S. wskazał, że w/w pełnomocnictwo jako jedno z 4 zostało przez niego podpisane w dniu 2019 roku podczas wizyty M., który przyjechał do Pana S. do zakładu karnego we W. tworząc obietnice, co do skuteczności skargi jaką wniesie do Strasburga. Pan S. wskazał, że radca prawny pobrał od matki Pana S. kwotę 1.000,00 zł na dojazd do W., a od A. S. kwotę 500,00 zł. Pan S. dodał, iż nie upoważniał nigdy M. do pobrania kwoty uzyskanej z licytacji w sprawie , gdyby to było z nim uzgodnione to M. przyjechałby z pełnomocnictwem w całości uzupełnionym i wydrukowanym.

Radca Prawny P. M. pomimo kierowanych do niego wezwań zarówno w ramach czynności sprawdzających jak i po wszczęciu postępowania nie złożył żadnych wyjaśnień sprawie.

Postanowieniem z dnia 28 września 2022 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach dokonał sprostowania oczywistej omyłki w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2021 roku o przedstawieniu zarzutów.

Od w/w postanowienia radca prawny nie wniósł zażalenia.

W dniu 12 grudnia 2022 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach Anna Wojnowska sporządziła wniosek o ukaranie radcy prawnego P██████████ M██████████.

Sąd zważył, co następuje:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach, po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 maja 2023 roku, przeprowadzeniu postępowania dowodowego, analizie zgromadzonych dokumentów w niniejszej sprawie oraz wyjaśnień złożonych przez obwinionego r.pr. P██████████ M██████████, stwierdza, iż zarzuty przedstawione obwinionemu w pkt. 2 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 12 grudnia 2022 roku przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach Annę Wojnowską, są w pełni zasadne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd w pełni podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zaprezentowane w/w wniosku.

Mając na względzie fakt, że zgłoszone czyny przez obwinionego zostały dokonane nas przełomie 2019/2020 roku, sąd obowiązany był orzekać w myśl regulacji Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z treścią art. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego postanowienia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zwanego dalej „Kodeksem”, stosuje się do radców prawnych oraz odpowiednio do aplikantów radcowskich, a także – w zakresie wskazanym w przepisach odrębnych – do prawników zagranicznych, świadczących w Rzeczypospolitej Polskiej pomoc prawną w zakresie odpowiadającym czynnościom zawodowym radcy prawnego.

Z kolei w myśl art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, Radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Natomiast na podstawie art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, Radca prawny świadczy pomoc prawną postępując lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw.

Dodatkowo zgodnie z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, Radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Artykuł. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowi, iż radca prawny, na żądanie klienta, obowiązany jest informować go o przebiegu sprawy i jej wyniku a w szczególności o skutkach podejmowanych czynności procesowych.

Zgodnie z treścią artykułu 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w jednakowym brzmieniu z chwili popełnienia czynu, a także z chwili orzekania, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu, bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Odnosząc się do kwestii kontaktów radcy prawnego P. [REDAKT] i M. [REDAKT] z A. [REDAKT] i M. [REDAKT] S. [REDAKT] wskazać należy, iż Sąd podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych Kielcach jedynie w zakresie, iż kontakt obwinionego z klientami do lipca 2019 roku był prawidłowy. Z zeznań wskazanych świadków złożonych toku postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika wynika, że radca prawny P. [REDAKT] i M. [REDAKT] zaprzestał komunikowania się z nimi po spotkaniu z M. [REDAKT] S. [REDAKT] przeprowadzonym w zakładzie karnym, którego przedmiotem była m. in. kwestia sporządzenia skargi do Strasburga. Ostatecznie przedmiotowa skarga została wniesiona przez samego pokrzywdzonego, o czym świadczą załączone do akt niniejszej sprawy kopia ostatniej strony skargi do Strasburga napisanej przez M. [REDAKT] S. [REDAKT] wraz z potwierdzeniem jej nadania (nr przesyłki RR [REDAKT] PL).

Wskazać należy, że w aktach niniejszej sprawy brak jest dokumentu potwierdzającego przyjęcie przez radcę prawnego zlecenia sporządzenia tej skargi (brak pełnomocnictwa M. [REDAKT] S. [REDAKT] dla radcy prawnego). Nadto na rozprawie, która odbyła się dnia 9 maja 2023 roku pokrzywdzony M. [REDAKT] S. [REDAKT] zeznał, że w trakcie spotkania z radcą prawnym M. [REDAKT] S. [REDAKT] podpisał cztery pełnomocnictwa in blanco, a jedno z nich miało

zostać wykorzystane do skargi do Strasburga. Przesłuchiwany także przyznał, że na poczet wynagrodzenia za sporządzenie skargi do Strasburga nie zostało przekazane obwinionemu żadne wynagrodzenie.

Jednocześnie na rozprawie z dnia 9 maja 2023 roku sam obwiniony wskazał, że nie zawarł z M. S. żadnej umowy (pisemnej/ustnej) dotyczącej sporządzenia skargi do Strasburga oraz nie otrzymał z tego tytułu żadnego wynagrodzenia, a rozmowy między stronami były luźne i odbywały się poza siedzibą jego kancelarii.

Tutejszy Sąd stwierdza, iż analiza powyższych dowodów nie pozwala na stwierdzenie, że radca prawny P. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu w pkt. 1 wniosku o ukaranie, tj. że w okresie od lipca 2019 roku do dnia 29 czerwca 2021 roku dopuścił się braku należytej staranności przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego w związku ze świadczoną przez radcę prawnego pomocą prawną z wyboru na rzecz Pana M. S. w sprawie karnej (sygn. akt: przed Sądem Apelacyjnym w K. II), w tym zaprzestał kontaktowania się Panem M. S. i A. S., nie obierał korespondencji ani telefonów uniemożliwiając kontakt A. S. i M. S. w sprawie złożenia skargi do Strasburga.

Podnieść należy, że w dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach nie ma żadnego dowodu świadczącego o tym, aby radca prawny P. M. otrzymał pełnomocnictwo, a tym samym podjął się sporządzenia skargi do Strasburga. O powyższym świadczą również zeznania M. S. i wyjaśnienia obwinionego. Dodatkowo zarówno obwiniony jak i pokrzywdzony bezspornie wskazują, iż P. M. za sporządzanie skargi do Strasburga nie otrzymał wynagrodzenia.

Zgodnie z wyrażoną w art. 5 §1 k.p.k. zasadą domniemania niewinności, oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Natomiast § 2 wyżej wskazanego przepisu wyraża drugą fundamentalną zasadą prawa karnego tj. zasadę in dubio pro reo, na podstawie której niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wyrażona powyżej zasada (in dubio pro reo) ma szczególne znaczenie, bowiem znajduje ona zastosowanie wówczas gdy sąd ma możliwość przyjęcia kilku równorzędnych (niedających się wyeliminować) wersji przebiegu zdarzeń istotnych dla określenia m. in. winy. W literaturze

przedmiotu wskazuje się, iż uwzględniając zasadę domniemania niewinności i związaną z nią regułę in dubio pro reo, zasadnie przyjmuje się szerszą perspektywę i uogólnia się, iż nie tylko kwestia winy, lecz także wszystkie okoliczności i odpowiadające im ustalenia niekorzystne dla oskarżonego muszą być udowodnione, natomiast postawą dla uznania okoliczności korzystnych dla oskarżonego może być także fakt nieudowodnienia okoliczności przeciwstawnych (J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 5.)

Biorąc pod uwagę zebrany w niniejszej sprawie materiał dowody w postaci dokumentacji, zeznań świadków oraz obwinionego, tutejszy Sąd stwierdza, że brak jest obiektywnych dowodów świadczących o możliwości popełnienia przez radcę prawnego P. [REDAKTOWANE] M. [REDAKTOWANE] zarzucanego mu w punkcie 1 wniosku o ukaranie czynu. Kierując się zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego Sąd stwierdza, że same twierdzenia pokrzywdzonego, nieoparte żadnymi dowodami, nie mogą stanowić podstawy do skazania obwinionego za zarzucany mu czyn.

Odnosząc się do drugiego przewinienia dyscyplinarnego zarzuconemu obwinionemu radcy prawnemu P. [REDAKTOWANE] M. [REDAKTOWANE], tj. iż w okresie od 24 czerwca 2020 roku do dnia wydania postanowienia o wszczęciu dochodzenia tj. 23 kwietnia 2021 roku dwukrotnie nie złożył wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach, wskazać należy, iż w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Kielcach, w zakresie drugiego z zarzucanych radcy prawnemu czynów, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny zasadami wyrażonymi w art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, popełnienie go przez radcę prawnego nie budziło żadnych wątpliwości. Zgodnie z treścią art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, radca prawny wezwany do złożenia wyjaśnień przez podmioty, o których mowa w ust. 2 w sprawach wynikających z ustawowych zadań samorządu radców prawnych bądź Kodeksu obowiązany jest złożyć wyjaśnienia w wyznaczonym terminie. Radca prawny P. [REDAKTOWANE] M. [REDAKTOWANE] w okresie od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia 23 kwietnia 2021 roku pomimo wezwań Rzecznika Dyscyplinarnego i Zastępcy Rzecznika nie udzielił żadnych wyjaśnień. Nadmienić również należy, iż na prośbę samego radcy pierwszy termin wyznaczony przez Rzecznika Dyscyplinarnego na złożenie wyjaśnień został wydłużony, zgodnie z prośbą do dnia 24 czerwca 2020 roku. Pismem z dnia 11 grudnia 2020

roku radca prawny, ponownie, tym razem przez Zastępcę Rzecznika został wezwany do złożenia wyjaśnień. Radca prawny nie odpowiedział na wezwania Rzecznika. Podkreślić należy, iż niewspółdziałanie przez radcę prawnego w sposób należyty z organami samorządu radcowskiego, nie stawienie się bez usprawiedliwienia oraz nie składanie stosownych wyjaśnień stanowi delikt dyscyplinarny (tak WSD w wyroku z dnia 08.11.2019 r. WO 165/19).

Zdaniem tutejszego Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z pkt. 2 – bowiem wbrew wyraźnemu obowiązkowi sformułowanemu w art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, pomimo dwukrotnego wystąpienia do niego - w wyznaczonym terminie nie złożył wyjaśnień Rzecznikowi Dyscyplinarnemu ani Zastępcy Rzecznika. Obwiniony zlekceważył szereg obowiązków jakie nakładał na niego KERP i regulamin wykonywania zawodu radcy prawnego.

Zdaniem Sądu przepis art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nie pozostawia wątpliwości, że radca prawny wezwany przez organy OIRP, w tym przez Rzecznika Dyscyplinarnego, obowiązany jest stawić się w wyznaczonym terminie, a w razie zaistnienia przeszkody usprawiedliwić niestawiennictwo. Art. 68³ u.r.pr. określa natomiast, że niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga należytego usprawiedliwienia nieobecności. Jak wskazuje art. 68³ ust. 5 u.r.pr., należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga wskazania lub uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn zaś w przypadku choroby - przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie. „Należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa musi więc wskazywać przyczyny niestawiennictwa, które mają mieć charakter wyjątkowych przyczyn. Te wyjątkowe przyczyny mogą być spowodowane np. działaniem siły wyższej, będą to przyczyny nagłe, niespodziewane, niezależne od obwinionego lub jego obrońcy. Natomiast usprawiedliwić przyczyny niestawiennictwa można w każdy sposób, który spowoduje, że zaistnienie wskazanej okoliczności (faktu), stanowiącej tę przyczynę niestawiennictwa jest prawdopodobne i pozwoli organowi zweryfikować twierdzenia obwinionego lub obrońcy. Uprawdopodobnić przyczynę można przez np. przedstawienie dokumentów, zaświadczenia, pisemnego oświadczenia, czy informacji, ogłoszenia, notatki, artykułu z gazety. Natomiast jeśli podstawą usprawiedliwienia niestawiennictwa jest choroba obwinionego lub obrońcy,

to wymagane jest przedstawienie zaświadczenia lekarskiego, które potwierdzi niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie" (Ustawa o radcach prawnych, Komentarz, pod red. T. Schefflera).

Mając na uwadze powyższą argumentację oraz zebrany materiał dowodowy, Sąd uznał, że obwiniony jest winny wyłącznie zarzucanego mu czynu polegającego na tym iż w okresie od 24 czerwca 2020 roku do dnia wydania postanowienia o wszczęciu dochodzenia tj. 23 kwietnia 2021 roku dwukrotnie nie złożył wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach.

W świetle powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach w orzeczeniu z dnia 16 maja 2023 roku uniewinnił radcę prawnego P██████████ M██████████ od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1, natomiast uznaje go za winnego popełnienia czynu określonego w punkcie 2 i wymierza karę nagany.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Kielcach uznał, że karą adekwatną do przewinienia dyscyplinarnego radcy prawnego P██████████ M██████████ będzie kara nagany. Sąd wziął pod uwagę stopień zawinienia sprawcy. Obwiniony miał pełną możliwość czynnego udziału w toczącym się postępowaniu przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym, nie było żadnych przeszkód prawnych, jak również faktycznych, aby Obwiniony aktywnie podejmował obronę. Dopiero na etapie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym obwiniony złożył wyjaśnienia, które Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę przy wydawaniu orzeczenia. Obwiniony oświadczył, że być może były to jego niezamierzone uchybienia, błąd proceduralny, bowiem myślał, że to Rzecznik Dyscyplinarny wystąpi o zwolnienie go z tajemnicy zawodowej, ale to jest jego ocena subiektywna.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wymierzenie kary upomnienia wobec Obwinionego, nie spełni swojej roli wychowawczej i zapobiegawczej na przyszłość, a w konsekwencji, że konieczne jest orzeczenie kary nagany. Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę nagany mając nadzieję, że świadomość możliwości otrzymania w przyszłości takiej samej bądź surowszej kary dyscyplinarnej spowoduje zmianę postawy Obwinionego, a co za tym idzie – orzeczona kara spełni swoją rolę prewencyjną.

Orzekając o kosztach postępowania sąd zastosował artykuł 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z §1pkt.1 Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady radców prawnych z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie ustalenia

zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. Biorąc pod uwagę charakter sprawy i związany z tym nakład czasu pracy organów dyscyplinarnych i ustalił koszty na poziomie odpowiednim umiarkowanym, w proporcji do zaangażowania..

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Katarzyna Karpeta
- Cholewa

MTP

Katarzyna
Śwircała

Pouczenie:

Na podstawie art. 70⁴ ust.4 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach , ul . Przecznicza 6 lok.4, 25-513 Kielce.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Katarzyna Karpeta
- Cholewa

MTP

Katarzyna
Śwircała

Odpis orzeczenia z uzasadnieniem doręczyć :

- Ministrowi Sprawiedliwości, Departament Zawodów Prawniczych, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa
- Radzie OIRP W Kielcach,
- Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Kielcach,
- Skarżącemu M. [REDACTED] S. [REDACTED]
- Obwinionemu radcy prawnemu P. [REDACTED] M. [REDACTED]
- a/a.